

Bretagne 2006

Er is geen goed argument om een volgend vakantieverslag over Ploumanac'h te schrijven. Iedere steen is inmiddels al eerder bezocht en beschreven.

Een verzamelaar wil helaas alle vakanties sinds de uitvinding van het digitale vakantie-dagboek hebben, dus daar gaan we weer.

Nelleke en ik vetrekken op zondag, omdat ik op zaterdag nog een keer bij de boogschutters langs moest. De rit is een nieuw record: we rijden de net geen 621,37 mi¹ in net geen 10 uur.

Daar worden we opgewacht door Prenenz (les), 4 Bruggemensen, Jan en Lana en Jan en Jasper & vriend, kortom Gagnan⁺.

We worden direct ontvangen door Jean Michel en bekwaam naar onze stacaravan gestuurd. Ik trek mijn klompen aan², de vakantie kan beginnen.

De eerste actie is het leeghalen van het voiture. Ondanks het petje en de afwezigheid van Esther is de bak opmerkelijk vol.

Los van toch even twee duiken gebeurt er de 1^e dag eigenlijk niet veel.

Op maandag proberen we een bootduik te organiseren in Trebeurden. De tent is nog gesloten en het zeikt van de regen. De aansluitende excursie naar Ile Grande wordt daardoor ingekort tot ca. 600 meter. Van de 2^e dag kunnen we gerust zeggen dat er weinig bijzonders te melden valt. Een mogelijke uitzondering is het moment waarop Beryl in een poeltje een hondshaai vind die zich klem gezwommen heeft. De non-duikers eindigen zo met een betere haaienfoto dan de duikers.

De dinsdag duikt Marion voor het eerst in een zeer lange tijd weer. Het valt niet tegen. Wij besluiten iets meer van de omgeving te willen zien. De boodschappen in Lannion lopen uit (maar we hebben weer shampoo, pannen en andere voorraden die we om de een of andere reden uit Frankrijk blijven halen). We korten de plannen in tot Louargat & Loc-Envel.

Louargat is een plaats waar je eigenlijk gewoon aan voorbij moet

¹ Dit op aanwijzing van Bill G.: in werkelijkheid was het net onder de 1000 km.

² En voldoe daarmee aan alle (voor)oordelen die waren voorspelt door G⁺

rijden, maar de kerk is heel aardig en de typisch Bretonse granieten bouw maakt het toch een korte stop waard. Dat gaat dan wel weer ten koste van de tijd in Loc-Envel³. Dit plaatsje heeft een oude kerk met prachtige beelden aan de buitenkant (waaronder een aap en een zeehond) en minstens zo mooi houtsnijwerk aan de binnenkant. Officieel is de kerk dicht ivm restauratiewerk, maar dat moet je ruim zien. Een eenmaal gerestaureerde kerk zit ook dicht, "want het is zo mooi geworden". Open deur betekent dus gewoon bezoeken en dat doen we dan ook, waarbij we de nog niet gerestaureerde binnenkant nauwkeurig vastleggen.

Vervolgens wandelen we door een klein stukje van het natuurgebied rond het dorpje. De voorjaarsflora komt net met vol geweld in bloei, even als het maken van macro opnamen.

Ergens staat nog een vervallen kasteel, en er is een wasbekken. De tocht is dus volmaakt.

Net zo perfect zijn de rookwolken bij terugkeer. Oscar heeft de BBQ van de camping gescoord en doet nu verwoede en tamelijk succesvolle pogingen om het apparaat met de kolen en al in rook op te laten gaan.

We gooien grote hoeveelheden dode vis, vlees en garnalen op het openlucht crematorium en hebben a hell of a time.

Voor Jan (van Jasper & vriend) zit het er dan helaas al weer op. Hij moet terug voor de uitvaart van zijn moeder.

Wij zetten de week krachtig voort, al was het alleen maar omdat het weer steeds meer opknapt.

De woensdag besteden Jan en Lana aan het (verder) voorbereiden van hun les over getijdenwater. Wij gaan naar St.Brieuc. De stad blijkt net leuk voor een éénmalig bezoek. Er staat een kneiter van een oude kathedraal, inclusief de B-botten van wijlen een heilige⁴. Verder grossiert St Brieuc in

vakwerkhuizen en veel winkels. Een boek en een T shirt later kunnen we (via de Buffalo Grill) terug richting camping, waar Lana en Jan succesvol hun theorieles geven.

Op donderdag is het zover: voor de praktijkles van Jan en Lana moeten beide Prenen te water. Dat is even passen en meten, want ze hebben maar 1 duikuitrusting bij zich.

³ En Belle Isle-en-Terre waar we helaas doorheen scheuren: bezoek voor de volgende keer.

⁴ Vreemd eigenlijk, heilig wordt je pas na je dood, dus dat wijlen kan eigenlijk weg. Maar het waren botten. Verder moeten er ook A-botten zijn, zoals de schedel, maar die bewaren ze apart.

Met een kort talkpoeder gevecht en veel persen komt Oscar echter in mijn droogpak en zo lijkt het toch nog goed te komen. Dit met de nadruk op lijkt, want Oscar heeft niet door dat de seals goed moeten zitten. Binnen 7 minuten staat hij weer op de kant met een nat droogpak. J&L zijn geslaagd: we hebben er twee 2l's bij.

Ondertussen heeft Nelleke wat foto's van Ploumanac'h gemaakt. Daarbij is ze gegijzeld door een oude man die vertelt dat we ook naar Le Gouffre moeten als we het hier mooi vinden. Nu, we zullen zien.

Verder doen we wat inkopen en hangen wat rond. Het is een rustige dag.

Vrijdag is al weer de laatste dag voor de Bruggemensen, om een uur of 8.30 rijden ze terug naar Nederland. Wij kopen kaartjes voor een boottocht naar Les Sept Iles. Dat heeft wat voeten in de aarde, omdat Marion het concept "follow that car" na al die jaren nog steeds voor geen meter beheerst. Uiteindelijk weten zij de verkoopbalie te bereiken, waar ze eerst weer terugkeren om te proberen alle kaartjes te ruilen voor een tocht vanuit Perros. Ondanks alle schijnbewegingen staan we om 14.00 uur in de rij om aan boord te gaan van de Macareux⁵ voor een tocht langs Les Sept Iles.

Op dit punt is het goed je Frans niet te beheersen. Allereerst kan je dan de man die permanent midden op de boot staat te leuteren negeren, en verder hoef je je niet druk te maken over het aantal eilanden. Les Sept Iles is een archipel voor de Bretonse kust, waar het barst van de vogels. Er is een grote Jan van Genten kolonie, waardoor een half eiland wit is. Verder zien we aalscholvers⁶, papegaaiduikers, alken, zeekoet en niet te vergeten de fok! Ook hier is het ontbreken van Frans geen probleem, want het is bijzonder duidelijk dat het om zehonden gaat.

's Avonds eindigen we met zijn allen in de Buffalo Grill, voor de meesten zit het er op.

Nelleke en ik gaan nog 2 dagen door. De 1e besteden we aan inkopen doen in de nieuwe U en een rondje langs Louannec (mooie dichte kerk), Trévou-Tréguignec (mooie gesloten kerk) en Plougrescant. Ook hier zit de kerk dicht, maar we staan er nog maar net als een vrouw bereid is om tegen achterlaten van wat €'s de Kapel van Saint-Gonéry open te maken. De kerk uit de XVe en XVIe eeuw is de moeite waard. Hij heeft een rare scheve torenpunt.

De binnenkant heeft prachtige plafondschilderingen en een vitrinekast met voormalige onderdelen van meneer Gonéry. Er mag niet worden gefotografeerd, waardoor we maar 4 foto's van het interieur hebben. We zullen

⁵ En dus niet de Ara-Plongeur, zoals wij de papegaaiduiker hadden gedoopt.

⁶ Vroeger vonden we die heel bijzonder, maar ze zijn nu in de achtertuin zo algemeen dat Nelleke ze al banaalscholvers noemt.

dus iedereen aan moeten raden de kerk zelf te gaan bekijken.

Tot slot rijden we door naar Le Gouffre, zoals de Ploumanac'hian Nelleke had aangeraden. Het is een aanrader voor iedereen die van de Bretonse kust houdt. Net zo mooi als het roze graniet en in de stromende regen veel minder toeristisch. De rondrit is geslaagd.

De laatste dag staan we op ons gemak op. Hierna duik ik de flessen leeg bij de boothelling. Dat valt niet tegen: omdat ik alleen duik en niet dieper dan 10 meter kom worden het twee volle duiken. Wel is het hier druk op vrije dagen. Volgens Nelleke moet er een nummertjesautomaat bij de helling worden geplaatst en moeten de duikers via een draaideur te water. Niet erg realistisch natuurlijk, want dan kan de reddingsboot niet meer naar beneden, maar wel leuk. Na het duiken gaan we weer kant-kijken⁷.

Deze keer kijken we achter Lannion in het plaatsje Ploulec'h. Het heeft een watertoren type small.

Sinds ons bezoek aan Berlijn, waar we de tentoonstelling monotypes gezien hebben, hebben we hier verstand van! Volgens Nelleke is er ergens in Frankrijk een opslagplaats van watertorens in de types small, medium en large.

Gemeenten die zo'n ding nodig hebben halen er gewoon een op.

Daarnaast zijn er natuurlijk altijd patsers die zo'n ding onder architectuur neer laten zetten. En er is een kerk waarvan de buitenkant door de begroeiing en de ornamenten zeer de moeite waard is. Verder blijkt ook deze kerk dicht. Kom niet in Frankrijk bij een kerk buiten de religieuze kantooruren!

Hierna komen we in Le Yaudet. Het heeft een Crac'h wat niets meer of minder is dan een Bretonse molen. En er is een kerk, jawel!

Er zijn twee bijzonderheden aan deze kerk: allereerst weerspreekt hij bovenstaand verhaal door open te zijn, en verder is er een beeld van een liggende madonna.

In het schemer van de kerk lijkt ook de obligate kruisgang opmerkelijk. Ten eerste omdat hier sprake is van Jezus-the-man. A though guy die stoer met zijn vrienden praat en en passant aan het kruis wordt genageld.

Dit moet op enig moment zeer letterlijk worden genomen. Een afbeelding is uit de lijst komen zeilen en vervolgens met punaises vastgezet.

⁷ Sightseeing

De kerk grenst aan een voormalige Romeinse nederzetting. Er is niet meer dan een aantal greppels en muurtjes van over, maar het is een bijzonder leuke wandeling. Het uitzicht over de Baie de la Vierge is spectaculair en de plantengroei ook prachtig.

Daarna zit het er echt op. Ik kook nog wat en we schroeven het petje weer op de auto. Met wat economisch pakken gaat er zelfs nog meer in de auto dan op de heenreis.

We scheuren terug met een snelheid van 105 km/u, wat deels mogelijk is omdat deze maandag een nationale feestdag is in Frankrijk. Binnen tien uur staan we op de Notarisappel.

